

Joakimfest 16. – Međunarodni pozorišni festival – Knjaževsko-srpski teatar

GLAVNI PROGRAM / MAIN PROGRAM

Upotreba čoveka

8.10 / 20:00 /

Kao da kraj nije ni sasvim blizu

9.10 / 20:00 /

10.10 / 12:00, 14:00, 16:00, 18:00, 20:00

Bludni dani kuratog Džonija

11.10 / 20:00 /

Samo glas

12.10 / 20:00 /

Naš magacin

13.10 / 20:00 /

I konje ubijaju, zar ne

14.10 / 20:00 /

Ako dugo gledaš u ponor

15.10 / 20:00 /

PRATEĆI PROGRAM / SIDE PROGRAM

PRVIH 15 GODINA

8. okt – 1. nov / Otvaranje u 19.30

Foaje Knjaževsko-srpskog teatra

Kulturni centar UMMUS

Postavka izložbe plakata sa prethodnih 15 izdanja Međunarodnog pozorišnog festivala Joakimfest (Joakiminterfest).

POZORIŠTE, DIJALOG, SEĆANJE

9. okt / 12:00 / Knjaževsko-srpski teatar

Doprinos i značaj „malih izdavača“

u Srbiji – pozorište i drama

Radni sto – nezavisna mikroizdavačka kuća – Bojana

Denić, glavna i odgovorna urednica

Knjaževsko-srpski teatar – Izdavačka delatnost – Marko

Misirača, reditelj

14. okt / 12:00 / Knjaževsko-srpski teatar

SEĆANJE NA PROF. DR DRAGANA KLAIĆA (1950-2011)

TIM FESTIVALA JOAKIMFEST / Joakimfest FESTIVAL TEAM MEMBERS

Direktor festivala i Knjaževsko srpskog teatra /

Festival director and the Princely Serbian Theatre

general manager:

Mladen Knežević

Umetnička direktorka i selektorka 16. Joakimfesta /

Artistic director and curator of the 16th Joakimfest:

Branislava Ilić

Organizacioni deo / Organization:

Izvršni producent / Executive producer:

Mr Vojo Lučić

Odnosi s javnošću, marketing /

Public relations and marketing:

Jovana Perić

Web administrator i arhiva festivala /

Web administrator and festival archivist:

Zoran Miljković

Tehnička koordinatorka / Technical coordinator:

Ana Kolbjanova

Vizuelni identitet / Visual identity:

Branislava Ilić

Milena Vučković

Plakat / Poster design:

Milena Vučković

Katalog festivala / Festival catalog:

Urednica kataloga / Catalog editor:

Branislava Ilić

Dizajn i prelom / Design:

Milena Vučković

Prevod / Translation:

Boris Tiosavljević (eng/sr)

Nela Bebler (slo/sr)

Marko Misirača (mk/sr)

Damjana Jovanović

Prateći program / Side program:

Branislava Ilić

Marko Misirača

Marija Soldatović

Bilten / Newsletter:

Urednik / Editor:

Zoran Mišić

Redakcija / Editorial staff:

Branislava Ilić, Marija Soldatović Divna Stojanov,

Isidora Milosavljević, Bojan Tasić

Prelom / Prepress:

Aleksandar Đoković

Foto i video / Photo and video:

Dragan Vučković

Tehnička podrška / Technical support:

Šef tehnike / Technical director:

Saša Đorđević

Ekipe tehnike / Technical support team:

Vladan Brkić, Zoran Stevanović, Strahinja Đorđević,

Marija Vujičić, Nenad Miloradović, Nikola Manić,

Saša Radivojević, Ivan Filipović, Dobrica Andrić,

Zoran Jokanović

Administrativno-pravni poslovi /

Legal department:

Svetlana Borković, Nadica Ognjanović

Računovodstveni poslovi /

Accounting department:

Danijela Milenković, Snežana Nedeljković,

Danijela Stević, Snežana Ristić

Domaćini trupa / Hosts of the troupes:

Sanja Matejić, Marija Rakočević

Čedomir Štajn, Bojan Ilić

Nikola Milojević, Ana Kolbjanova

Biletarnica / Theatre box office:

Milica Đorđević

Razvodnice / Ushers:

Milica Savić, Marija Peković

Volonteri(ke) / Volunteers:

Ljiljana Božović, Jovana Marković

Bojana Krstović, Helena Arnaut

Petra Gavrilović

BILTEN

Joakimfest 16 • broj 6 • 13. oktobar 2021.

DAN PETI – „SAMO GLAS“

Intervju sa spisateljicom Ninom Plavanjac

Glasom protiv otuđenosti

Razgovor vodio Bojan Tasić

– Ostati kući, tamo je sigurno. No, da li smo sigurni od samih sebe? Da li su ljudi prešli granicu otuđenosti?

NINA: Mislim da je otuđenost, uz zlo, bolest utkana među ljude od početka vremena. Jedan od najjačih poriva za stvaranjem umetnosti je potreba da se pobegne od samoće i izrazi glas koji je inače nem. Umetnost kojoj se divimo i u kojoj pronalazimo utehu i kratkotrajni osećaj pripadnosti, je takva upravo jer su je pravili usamljeni, otuđeni ljudi, za druge usamljene, otuđene ljude – što smo zapravo svi mi. Lepota je u iskri, kada u delu osobe od koje te dele vekovi i hiljade kilometara – pronađeš identifikaciju sa najranjenijim delom sebe.

Akcent na parakomunikaciji i podražavanje jednog banalnog, nametnutog narativa i virtualne stvarnosti je samo potvrđavanje te otuđenosti i njeno najnovije ruho, ali mislim da ona nažalost nije ništa novo u našem iskustvu. Ne, nismo sigurni sami od sebe, ako sami sebi nismo prijatelji. Moramo se vežbati u prijateljstvu, u ogoljenju i ranjivosti, prvo prema sebi samima, a onda i prema sebi sličnima.

– Da li si prilagođavala tekst rediteljskom konceptu? Kakvo je tvoje iskustvo u radu sa Nećakom, ali i celom ekipom predstave?

NINA: Od početka naše saradnje, koja se sad već proteže na nekoliko projekata, Nećak i ja imamo „ja okom – ti skokom“ zajedništvo i vrlo slobodno razmenjujemo sve ideje i diskutujemo o njima. Držimo jedno drugo upućeno u svaku fazu svog dela posla

PRATEĆI PROGRAM JOAKIMFESTA

Sećanje na prof. dr Dragana Klaića (1950–2011)

14.10 / 12.00 / Knjaževsko srpski teatar

Učestvuju: Prof. dr Ivan Medenica – teatrolog, kritičar i umetnički direktor BITEF festivala, profesor na Fakultetu dramskih umetnosti u Beogradu.
Nada Kokotović – rediteljka i koreografkinja – jedna od osnivača KPGT-a.

Video linkom će se u razgovor uključiti – prof. dr Milena Dragičević Šešić – profesorka Menadžmenta u kulturi i Teorije masovnih medija Fakulteta dramskih umetnosti u Beogradu i šef katedre UNESKO-a za kulturnu politiku i menadžment Univerziteta umetnosti u Beogradu.

Razgovor moderira Branislava Ilić, dramaturškinja i dramska spisateljica

Dragan Klaić, istoričar pozorišta i kulturni analitičar

Bio je stalni saradnik udruženja Felix Meritis u Amsterdamu i predavao kulturnu politiku i umetnost na univerzitetu u Lajdenu.

Studije dramaturgije završio je u Beogradu, a doktorirao istoriju pozorišta i kritiku drame na Jejl univerzitetu u Sjedinjenim Američkim Državama. Radio je kao pozorišni kritičar i dramaturg, bio profesor na Fakultetu dramskih umetnosti u Beogradu i Univerzitetu u Amsterdamu, a gostujući profesor u Americi, Budimpešti i Bolonji, direktor Holandskog pozorišnog Instituta od 1992. do 2001. godine, suosnivač evropskog pozorišnog časopisa Evromaske.

Njegove knjige i radovi objavljeni su u bivšoj Jugoslaviji pre 1991, ali i u Velikoj Britaniji, Americi, Holandiji i Norveškoj. Bio je angažovan i kao urednik časopisa Pozorište (SAD) i član nekoliko savetodavnih odbora u Budimpešti, Briselu, Stokholmu i Hagu. (preuzeto iz knjige *Početi iznova*, Dragan Klaić, *Clio*, 2016. Beograd)

i konsultujemo se pri svakoj odluci, tako da kada ja završim poslednju ruku teksta nekoliko meseci pred početak proba, nema potrebe za prilagođavanjem i menjanjem.

Isto to iskustvo imam i sa celom ekipom predstave, što je takođe i meni najdraži deo rada u pozorištu – svaki član ovog projekta je u njega doneo nešto izrazito intimno, a zajedno smo se sklopili u nešto što

prevazilazi moj tekst, i zahteva celu grupu kreativnih i posvećenih kolega.

– Muzički teatar je specifičan, ko su tvoji uzori, ako ih imaš? Da li je kroz ovakav vid teatra pogodnije iskazati unutrašnje emocije likova?

NINA: Ja ne umem da igram i ne umem da pevam, ali oba radim vrlo često, a po-

sebno kad u sebi nešto snažno osećam. Isto tako, kad pišem postoje momenti u kojima znam da mojim likovima treba song, ili da im treba pokret. Interesantno je što muzički teatar svoju moć može da iskoristi i iz kontre, maskirajući prave emocije likova. A može da predstavi i spoj više potpuno suprotstavljenih emocija, onako kako ih čovek inače i oseća. Moj najveći

REDITELJ O PREDSTAVI „SAMO GLAS“

Najstariji muzički instrument na svetu – ljudski glas

Predstava počinje kao monodrama, da bi potom prerasla u komunikacijski muzički duo za muški i ženski glas, menjajući stilove izražavanja od dramskog, muzičkog, do savremene operne interpretacije. Ova priča između dva partnera koji komuniciraju samo putem svojih glasova, bez telesnog kontakta, bez spoznaje i slike kako izgledaju, otvara različite mogućnosti u savremenom scenskom izrazu, a ipak koriste najstariji muzički instrument na svetu – ljudski glas. (Marjan Nečak reditelj predstave „Samo glas“)

foto Kire Glavevski

uzor, Bob Fosi, je majstor toga. Muzički teatar svakako nudi neverovatan potencijal za istraživanje emocija, ali mora da se koristi promišljeno, da taj potencijal ne bi bio protraćen na patetiku ili potcrtavanje.

– Svi smo u nekoj vrsti (paukove) mreže, i svima nam nad glavom vreba „tarantula“ koja će nam odgristi glavu, da li su predatori prisutniji nego ranije ili smo tek sada zapravo „podigli glas“ o njima?

NINA: Kao što sam već rekla, mislim da je, poput otuđenosti, zlo neraskidivo utkano među ljude, kao i slabost, a slabost je osnova svakog predatora. Oni su oduvek tu, oni su ti koji često pišu istoriju. Mada umem da zvučim kao pesimista zbog takvog razmišljanja, ja to zaista nisam i ako u nešto verujem, verujem u borbu i u otpor. Presrećna sam zbog sve većeg broja glasova koji se bune, ali tek smo na samom početku borbe i ne smemo to da zaboravimo.

– U Narodnom pozorištu Sombor najavljen je predstava po tvom diplomskom dramskom tekstu „Iz jezera čovek mi je napunio grudi snom“, u saradnji sa rediteljem Marijanom Nečakom (koji je režirao i „Samo glas“); da li je u pitanju neka klasična forma ili se i u njoj poigravaš sa stilom i žanrom? Kakvi su generalno tvoji afiniteti kada pišeš?

NINA: Trudim se da moj pristup pisanju bude onakav kakav je bio kada sam kao šesnaestogodišnjakinja odlučila da upišem dramaturgiju. Tada sam neumorno upijala svaku predstavu, film i knjigu do koje sam mogla da dođem. Više od svega sam želela da učim od svojih idola, i tu se ništa nije promenilo, mene učenje i dalje uzbuđuje i usrećuje. Ali morala sam da, kada uzmem da pišem, u tom trenutku zaboravim na sva pravila koja sam naučila, a da u isto vreme ne zaboravim kako su sva ta velika dela i ljudi učinili da se osećam.

I tada i sada, bitno mi je da sve što osećam u sebi stavim na papir, a ono što osećam su boje, muzika, fragmenti iracionalnih osećanja. Ja to niti umem da smestim u određeni stil i žanr, niti želim, i prisutno je u svakom mom dosadašnjem tekstu, pa i u mojoj diplomskoj drami, a pretpostavljam da će ostati prisutno i u svakom narednom. To ne znači da su mi tekstovi postdramski, naprotiv, mislim da će najveća vrednost dramaturgije, makar moje dramaturgije, uvek biti slojevito izgrađen lik i iskrena priča. Ali dok sam u procesu pisanja, ne želim ni da se zapitam koji je to stil, ili žanr. Hoću da pišem jer volim svoj posao, ludo se provodim dok ga radim i nikad ne bih izabrala nijedan drugi. A ako se organskim, prirodnim putem, bez ikakvih mojih pretenzija, potrefi da tekst štiklira polja određenog stila i žanra, potrefilo se.

(Bojan Tasić (26) – Rođen u Vranju, student IV godine dramaturgija na Fakultetu dramskih umetnosti u Beogradu.)

Večeras na reperoar

13. 10 / 20:00 / Knjaževsko-srpski teatar

Tjaša Mislej

NAŠ MAGACIN (Naše skladište)

Režija: Mateja Kokol

foto Tania Mendilo

Produkcija: Prešernovo pozorište u Kranju (Prešernovo gledalište Kranj, Slovenija)

Trajanje: 90 minuta /bez pauze/

Dramaturgija: Marinka Postrak

Scenografija i dizajn svetla: Petra Veber

Kostim: Iris Kovačič

Autor muzike i aranžer pesme „Lastavica“: Aleš Zorec

Scenski pokret: Ivan Mijačević

Lektorka: Maja Cerar

Izrada maske: Matej Pajntar

* U originalnoj verziji pesmu „Lastavica“ pevala je Elda Viler na albumu Elda 1982. autor muzike: Jure Robežnik, autor teksta: Milan Jesih i aranžer: Silvester Stingl.

IGRAJU:

Evelin: Vesna Pernarčič

Suzi: Vesna Slapar

Vera: Vesna Jevnikar

Šefica Grebovič: Darja Reichman

Izgubljeni kupac: Borut Veselko

Bigi, novi šofer dostavnog vozila i magacioner: Blaž Setnikar

Direktor: Miha Rodman

Novinar: Aljoša Ternovšek

Marija: Miranda Trnjanin

TEHNIČKO OSOBLJE: Tehnički menadžer: mr Igor Berginc; inspicijent i revizita: Ciril Roblek; suflerka: Judita Polak; majstor svetla: Nejc Plevnik; majstor zvuka: Tim Kosi; frizer i scenska maska: Matej Pajntar; garderoberke: Bojana Fornazarič, Ema Bogdanović; dekorateri: Robert Rajgelj, Jošt Cvikl, Boštjan Marberov, Marko Kranj.

O PREDSTAVI:

Socijalna drama Naš magacin za koju je Tjaša Mislej dobila nagradu „Slavko Grum“ za 2020. godinu, duhovita je drama iz naše sredine i vremena. Obrazlažući nagradu, žiri je naveo: „Četiri nevidljive radnice, magacionerke, u distopičnom svetu hipersupermegamaksimarketa, skrivene od očiju kupaca i javnosti, prehrambene artikle iz velikih i malih kutija ređaju na stalaže, lepe deklaracije, premeštaju punu i praznu ambalažu gore-dole, pa opet nazad ... u beskonačnoj jednoličnosti. U prisilno dobrovoljnoj izolaciji, kao u nekom logoru, ove četiri radnice rade, jedu, umivaju se i spavaju. Pred spavanje su im, vrlo škrto, dopušteni, samo jedna televizijska serija i šou „Talenti“. Kući idu, nedeljom; ali ne baš uvek“. Nimalo ne čudi da je upravo ovaj tekst bio izbor rediteljke Mateje Kokol koja ima afiniteta ka društvenim temama.

REDITELJKA O PREDSTAVI:

Kroz humor i komunikativan dramski stil pratimo priče žena i glavnu i veoma bolnu, aktuelnu tematiku iskorištavanja ženske radne snage, koja je zbog preživljavanja primorana na žrtvovanje svog zdravlja, lepote, duše, odnosa i porodičnog i društvenog života...

Mehanizam kapitalističkog sistema koji uništava bilo kakvu perspektivu na bolje, posledično se odražava na životni tok dramskih likova koji teško mogu da pobegnu od manipulacije.

U središtu je mali čovek. Ali taj 'mali čovek' uporno i iskreno istražava i deluje, da bi jednom, negde, buduće generacije živele bolje.

REKLI SU O PREDSTAVI:

„U režiji Mateje Kokol zadržavaju se svi registri teksta, a posebno je tačan opis „komedija koja je u osnovi tužna“ (Petra Vidali, Večer)

„... Ono što smo videli na pozornici ispred pokretnih ekrana na kojima više torbe poznatih marki apsurdan je položaj četiri žene. Njihovo postojanje određuje isključivo rad. ... No, od težine tog monotonog rada strašnija je posledica, dehumanizacija vidljiva kao prečutkivanje smrti izgubljenog kupca i radnika, zbog čega Suzi izražava sumnju u to je li uopšte još ljudsko biće.“ (Tadeja Krečič Scholten, Radio Slovenija 1)